

BETLEHEMBEN

Szabolcska Mihály

Szabolcska Mihály:
BETLEHEMBEN

Szikrázó alkonyesti csillagok már
Jelentgették a kora éjet,
Mikor fáradtan Mária és József
Betlehembe megérkezének.

Gazdája a vendégfogadó háznak
Kint állt telt háza kapujába
S a szállástkérő vándorokat durván
Továbbkergette, meg nem szánta.

Áldott terhével Mária leroskadt,
Ott közelén a vendégháznak...
És megesett a szíve-lelke rajta
Az istállóbeli szolgának.

És akkor éjjel nagy fényes csodákkal
Lőn tele az egész természet.
A vendéglő gazdája kínos-ébren
Gyötrődte át az egész éjet.

Nem bírt aludni. A búsás bevétel
Valahogy a lelkére lázadt:
Hasztalan számolt, nem tudott olvasni
Harminc ezüst pénznél továbbat.

S az istállószolganak akkor éjjel
Csodálatos álmai voltak:
Kárpitjai a kéklő menny-íveknek
A jászolfákig lehajoltak.

A szarufákról fényözön sugárzott...
A négy fal nőttön-nőtt föl az égnek...
S hajnalra-kelve remegő szívében
Még visszhangzik az angyal-ének,

Az istállót fényes templomnak látja
- Barmai nagy-csendesen állnak -
És látja álmélkodva folytatását
Az éjjeli álomlátásnak.

S míg jönnek a pásztorok és a bölcsek,
Ő a jászol belső végében,
Maga se tudja, mért, csak boldogan ott
Sír, sír rejtelmes örömében.

Forrás: www.keresztenydalok.hu